

/VOETAFDRIJK - ECOLOGIE

LUC VANDENBOSCH

"ALLES WAT IN RIFUGIO CASA BOSCONERO GERECYCLEERD WORDT, WORDT HERBRUIKT," FLUISTERT MONICA CAMPO BAGATIN MET FLUWELN STEM. HOE DEZE SCHONE HÜTTEWIRTIN ONS IN 2011 OVERTUIGDE DAT DE DOLOMITI BELLUNESI TOCH NIET NAAR DE KL...EN GAAN, VOLGT HIERONDER.

18 JULI 2011

Rifugio Venezia 'A. De Luca' ontwaakt onder een mistdeken. De modder gulpt van de flanken van Monte Pelmo. Vannacht verdwenen de impronte di dinosauri onder de blubber.

Op aanraden van Francesco, onze blonde rastafarigids dalen we af en zetten koers naar Rifugio Casa Bosconero (foto links). In een over de bosweg gekrulde lork groeten boomklover en tijftjaf elkaar. Paarsblauwe bladhaantjes boren gaten in de zwiepblaren van de adenostyles.

Zoals skaters hun skaterampen afstormen, duiken rotszwaluwen naar beneden vanonder de dakrand van balkonchalets. In de navel van het pad laadt een hazelworm zijn zonnecellen op.

Val del Bosconero ontbindt zijn waterduivels, echter niet zo overspannen als in 1966 toen hij honderden rotsblokken naar beneden knikkerde. De zon hinkelt van plattekontsteen naar plattekontsteen. Een uit graniet gehouwen hond, Indri genaamd, bijt het schuim in stukken.

We eten oudbakken boterhammen. De laaiende vuurtongetjes van de Europese cyclamen schroeien onze kuiten. Casera del Zol heeft zijn kolenbrandersverleden opgestookt.

Houten trollen rollen de looper uit naar een groen schatkamertje. Een mini-Ponderosa doet een knieval voor Sasso di Bosconero (foto 2) en Rochetta Alta (foto 3), die naar de hemel grijpen als hooggotische kathedralen. Voor het stenen hoofdgebouwtje, de blokhut en de houten loods stort een bultige prairie zich roekeloos in de diepte (foto 4 en 5). Monte Civetta poseert als DE GVR in onze zichtlijn. Links en rechts formeren sparren een erehaag.

Monica straalt calda ospitalità uit. Haar jongste zoon sleept een stammetje aan. Twee honden happen naar de over het gras slepende twijgen. Haar tweede zoon komt aangelopen: uit zijn rugzak steekt een zonnepaneel. We smullen van een ottima cucina. 's Morgens blaffen reebokken ons wakker.

8 APRIL 2013

Waarom werkt dit gevoel van welbehagen ook vandaag nog zo sterk door? Ecologie was opeens zeer nabij en leek zo vanzelfsprekend.

Hoe we dit aan den lijve ondervonden hebben? Twee markante voorbeelden met een sterk Jongens en Wetenschapgehalte brachten ons in hogere sferen.

Rechts voor de hut lag een **percolatieveld** van zestien vierkante meter. Via een bovengronds verdeelsysteem werd het afvalwater op het veld gepompt. Het drong vervolgens in de bodem, en versterkte de inbreng van zuurstof door de planten. Op ongeveer één meter diepte werd het water opgevangen, en afgevoerd naar een waterloop.

De hut beschikte daarenboven over één droog **composttoilet**. Over zijn nut tegenover het courante spoelbakstelsel kan bezwaarlijk geredetwist worden.

In een doorsnee huishouden vertegenwoordigt het klassieke toilet een derde van het totale waterverbruik. Sterker nog, datzelfde gezin vervuult in één jaar ongeveer 140.000 liter water.

We plasten via een klein luikje in het WC-potdeksel. Onze fecaliën dropten we tegelijkertijd via een groter luik.

Welke processen in de vergaarbakken (the chamber units) plaatsgrepen, was ons worst (haha!). Maar het was proper en reukloos.

Keren we even terug naar ons modaal gezinnetje, dat het roer definitief omgegooid heeft. Jaarlijks leveren hun excrementen 500 kilogram groenbemester op.

